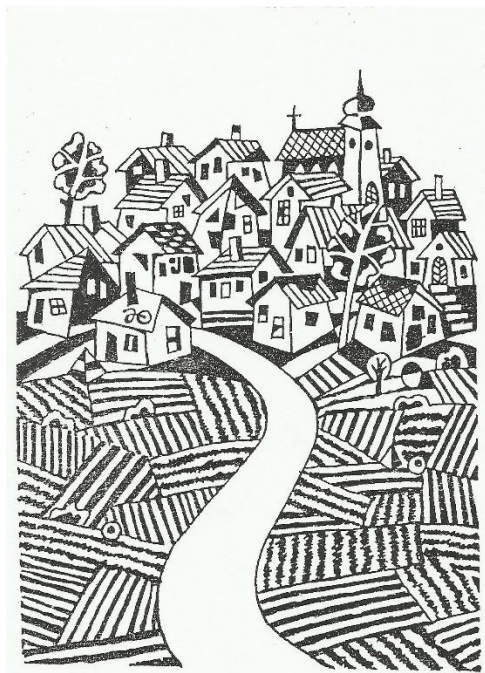

„Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.“

Fil 2, 6.-8.

ilustrační kresba

JINDŘICH TOLEŠ

ÚNOR 2022
CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 5.2.- Ježíš – věrný kněz
- 12.2.- Naděje jako „kotva duše“
- 19.2.- Ježíš – prostředník nové smlouvy
- 26.2.- Ježíš – dokonalá oběť

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
5.2.	František Tomanec	Hynek Dona
12.2.	Bohumil Mroček	Jaromír Juřínek
19.2.	Květa Tyšerová	Ludmila Obadalová
26.2.	Anna Petrovičová	Hynek Dona

Blahopřání k narozeninám

- 23.2. – Pimek Dalibor
- 27.2. – Škrlová Nikola

ADRA Klub zdraví informuje

10.února 2022 v 17. 30 hod, Malý sál knihovny – „**Odpuštit a zapomenout**“, beseda Daniela Otta v rámci Národního týdne manželství

24.února 2022 v 17.30 hod, Malý sál knihovny – „**Jak se žije na Islandu**“ – beseda Marka a Venduly Dufkových a Daniela Dubového

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

Besedy Adra Klubu zdraví v roce 2021

2021-02-11 Tomáš Hasmanda - Svět muže a ženy

2021-03-04 Jaromír Vykoukal - TGM ve Svaté zemi - málo známá fakta

2021-09-23 Martin Ondrášek - Na kolech ze Vsetína do Holandska

2021-10-07 Jan Křístka - Keňa z ptačí perspektivy

2021-10-21 Dalibor Dobrovský - Za Leninem do Kirgizstánu

2021-11-04 Franta Tomanec - Čáry máry na Kanáry

2021-11-18 Jiří Vodák - Negevem na vlastní pěst

2021-12-02 Lubomír Krhut - Keňa aneb všechno dobré je pro něco zlé

Besedy a besedníci

malé ohlédnutí za podzimními aktivitami ADRA Klubu zdraví

Už více než patnáct let probíhají ve Valašském Meziříčí besedy, které pořádá místní ADRA Klub zdraví. Vznikly na popud tzv Zdravého města, což je organizace spravovaná zdejší radnicí. Zdravotně osvětové přednášky, které po dlouhá léta probíhaly na půdě Městské knihovny, doplnily po přesídlení do jídelny Vitalita také klubové večery s cestovatelskou tematikou. Náplň besed zůstala, místa se však měnila. Vitalitu později nakrátko vystřídaly poněkud rušné prostory kavárny Tucan, aby se ADRA Klub opět usadil v knihovně. Tentokrát ve velice příjemném interiéru Komunitního centra.

Nešťastný covid se podepsal i na meziříčském besedování. Násilné přerušování sice zpřetrhalo většinu starých vazeb, snahu optimistických pořadatelů však nezadusilo. Pod vedením Ivy Chárové se beseduje dále. Únor je v posledních letech i v našich zeměpisných šířkách ve znamení svátku zamilovaných. V souvislosti s ním je organizován již několik let Národní týden manželství, k němuž přispívá také zmíněný Adra Klub zdraví svými besedami o manželství a partnerských vztazích. Koho jiného mohli organizátoři pozvat, než věci znalého Tomáše Hasmandu, pastora AC, který svým jedinečným a humorem okořeněným projevem dokáže zaujmout i ty nejzapříšáhlejší odpůrce manželské ohlávky. Spolu se svou manželkou Martinou vedou také kurzy pro manžele. Našemu klubu posloužil v únoru besedou osvětující odlišné nahlížení na problémy z pohledu muže a ženy.

Předjaří je ve ValMezu již 20 let pevně svázáno s festivalem přátelství s Izraelem Chaverut. Také k němu Klub přispívá. Beseda Jaromíra Vykoukala nás seznámila s málo známými fakty o TGM ve Svaté zemi.

Po téměř půlroční kovidové přestávce na starou tradici navázal cestováním posedlý doktor Martin (Ondrášek), který je, na rozdíl od svého televizního protějšku, náramně sympatický. Poté, co v zašlé minulosti přiblížil vzdálené destinace, jako jsou Havajské ostrovy či Kazachstán, v poslední době se zaměřil na spanilé cyklistické vyjíždky ke všem možným i nemožným okolním mořím. 23. září 2021 představil svoji zatím poslední cestu, která z jeho vsetínského bydliště směřovala do

sýrem a tulipány vonícího Holandska. Jak je Martinovým dobrým zvykem, nezaměřil se jenom na zajímavé zážitky a krásu přírody, ale své vyprávění doplnil i nejedním vtipně vyhlížejícím obrázkem, v němž zpravidla dominuje oblast, jíž jako doktor nejlíp rozumí. A tím je, jak známo, lidské, v jeho případě především vnadami oplývající dívčí tělo.

O čtrnáct dní později, tedy 7. října 2021, se mohli účastníci besedy přenést až k rovníku. Jan Křístka se svým kolegou Radkem Bortlem už poněkoliakáté navštívili africkou Keňu, kde nenahánějí žirafy, slony ani nosorožce, ale potichu plachtí na paraglidu nad dlouhou a ostrou hranou náležející ke zdejší známé Příkopové propadlině. Odvážní borci odhalili nejen panoramatické pohledy na tropickou krajinu, ale i tajemství létání na říditelném padáku. Samozřejmě nemohl chybět ani pohled do života domorodců, stejně jako k nekonečnému modrému nebi. A pokaždé se zdůrazněním, že nejkrásnější mraky jsou jenom a jenom v Africe.

Dalibor Dobrovský, sportovně laděný borec pocházející z Malé Bystřice, který do Komunitního centra zavítal 21. října 2021, se návštěvníkům ADRA Klubu zdraví představil už ve vzpomínaném Tucanu. Tenkrát k úžasu všech přítomných dosvědčil, že se dá nalehko přeběhnout celý hřeben marockého Vysokého Atlasu. Nyní však zamířil poněkud na východ, kde se spolu se svými soupeřnicemi chtěli dobýt k Leninovi. Sedmitisícovka Pik Lenina je totiž nejvyšší horou Kyrgyzstánu. Hoši sice vystoupali k úctyhodným výškám pokrytých věčným sněhem a ledem, vrcholu vůdce světové revoluce však nedosáhli. Zato objeli pěkný kus

země někdejší sovětské republiky, odkud všem milovníkům exotických krajů dovezli zajímavé prožitky doplněné poutavými fotografiemi.

4. listopadu 2021 se velkoplošné plátno návštěvní místnosti otevřelo více než sto padesáti obrázkům

pořízených v nejnižnější části Španělska, na populárních Kanárech. Iva Chárová a Franta Tomanec nabídli účastníkům besedy nejen ucelený pohled na celé souostroví, ale i následné detailnější přiblížení čtyř největších ostrovů. Gran Canaria, Tenerife, Fuerteventura a Lanzarote se představily ve vší své rozmanité kráse, a tak není vyloučeno, že se tam nějaký účastník besedy co nejdříve také vypraví.

Další beseda, vedená zvědavým milovníkem Svaté země, Jiřím Vodákem, mířila pochopitelně do Izraele. Parta cestovatelů tentokrát vynechala notoricky známé židovské vychytávky a zaměřila se výhradně na pusté kraje Negevské pouště. Někdejší absolvent Vysoké školy zemědělské a účastník půlroční praxe v jednom z kibuců dokázal i v tomto nehostinném kraji objevit bezpočet přírodních zajímavostí a nepochybně také inspirovat posluchače k prohloubení zájmu o zemi, v níž se odehrává většina příběhů z Knihy knih, nejčtenějšího díla na celé zeměkouli.

Poslední setkání milovníků modrých dálek náleželo opět už zmiňované zemi pod rovníkem. Někdejší reprezentant v kulturistice, Lubomír Krhut, který je ředitelem Dětského domova v nedaleké Zašové si Keňu zamiloval a pravidelně se tu s větší či menší skupinou kamarádů vrací. A pokaždé i s velkými kufry nabitými dárky pro zdejší okaté děti. Díky tomu, že zde stačil navázat docela vážnou známost, mohl účastníkům besedy nabídnout i spoustu zajímavostí, o kterých nemá běžný turista zpravidla ani tušení. Povídání o životě Masajů, jejich zvycích a především o soudržnosti rodinných vazeb, stejně jako zmínky o cestě přes chráněná území obývaná divokou zvěří byly natolik zajímavé, že se beseda protáhla až do pozdních večerních hodin.

Na předvánoční čas, konkrétně na 16. prosince 2021 byla naplánovaná ještě jedna přednáška. Lidka Obadalová v ní měla přiblížit osudy lidí z Moravské Nové Vsi, přes níž se v létě přehnalo tornádo. Koordinátorka české Adry, která tuto obec několikrát navštívila, chtěla rovněž přiblížit konkrétní formy pomoci, jíž se zmíněná organizace snažila zmírnit následky nečekaného neštěstí. Čáru přes rozpočet však opět udělal neustále skloňovaný covid. Doufejme, že na Lidku a její povídání dojde v některém z časných jarních měsíců.

redakce

Střípky vašich vzpomínek

... na Antonína Pražana

Co nám o sobě vyprávěl náš tatínek a dědeček Antonín Pražan

Jeho matka Filomena Pražanová odešla jako mladé děvče z malého města Skutče do Prahy za výdělkem. Byla zaměstnána u Rudolfa Štorkána, obchodního dodavatele, který jí nabídl manželství. Ale svůj slib nedodržel a 20.5.1904 se narodilo dítě z jejich lásky.

Nešťastná matka prožívala zoufalé dny. Po několika týdnech našla stařenku, která byla ochotná se o její dítě postarat. Ale usnadňovala si to tím, že mu dávala do pití přípravky pro spaní.

Když se Filomenina maminka Anna Pražanová dověděla o problémech své dcery, rozhodla se k cestě do Prahy. Přijela v nejvyšší čas. Když viděla kritický stav dítěte, bez váhání popadla malý uzlíček do náručí a prvním vlakem si ho odvezla do Skutče. Tím zachránila malému Toníkovi život.

Dědeček a babička se o svého vnoučka starali opravdu svědomitě. Byli upřímně věřící katolíci a každou neděli s ním byli v kostele a odpoledne v přírodě. Učili ho lásce k Bohu a ke všemu stvoření. Babička byla prostá, šetrná žena, která i z těch nejmenších příjmů uměla vykouzlit krásné domácí prostředí. Její specialitou byly léčivé byliny a lidé i lékaři byli častými návštěvníky v jejich domku.

Když se po nějakém čase Toníkova maminka vdala, rozhodli se manželé, že si vezmou synka k sobě do Prahy, kde začal chodit do školy. Byla to pro něj velká změna, není nic divného, že neuměl najít cestu domů. A tak ho po nějakém čase zase vysvobodila babička, která si ho znovu odvezla domů do Skutče.

Chlapec byl šťastný, že je ve známém prostředí, ale jeho teta své matce hubovala, že si ve svém stáří vzala na sebe takovou velkou práci, která ji může přivést do hrobu. Malý Toník to slyšel a bylo mu to velice líto. Celou noc proplakal a brzy ráno se šel modlit ke sv. Antoníčkovu za zdraví dědečka a babičky. Další proplakaný den u tohoto „svatého“ byl, když se už 12ti letý chlapec dověděl, kdo jsou jeho rodiče. Řekl mu to dědeček, aby věděl, na koho se má obrátit, kdyby se s nimi „něco stalo“. Kostel byl pro Toníka nejkrásnějším místem po domově. Když začala první světová válka, tak to nejprve lidé ani nepoznali. Chodili do práce,

na jarmarky a zábavy jako dříve. Ale pak museli narukovat strýcové a zanedlouho přišel na farnost rozkaz, že císař potřebuje předělat jejich zvony na kanóny! První zvon byl hned rozbit, aby mohl být naložen na vozy. Malý Antonín byl často s dědečkem v kostele, uklízeli tam a o všechno se starali. A tak v noci vstal, vzal klíče od kostela a při svitu baterky snášel úlomky zvonu po dřevěném žebříku dolů. Všechno to zakopal v zahradě za kostelem a špinavý, unavený, ale šťastný se vrátil domů. Nikdo nic nepoznal. Když minulo největší nebezpečí, tak se svěřil dědečkovi s tím, co udělal a ten to vyzradil panu faráři. Tak se podařilo zachránit zvonovinu pro skutečský kostel.

Ale nestaral se za války jen o kostel. Chodil do fronty na chléb, sháněl krmení pro králíky, slepice i kozu. Nic mu neušlo, věděl o každém kousku země v okolí, co tam roste, a snažil se pomáhat doma, jak to bylo možné. Když bylo po válce, pomáhal svému strýci cukrářovi v jeho dílně. Práce se mu tak zalíbila, že se rozhodl vyučit se tomuto řemeslu. A tak se v 15 letech znovu ocitnul v Praze. Jeho světem mimo práce byly knihy,

Zde se scházeli adventisté ve 20. letech minulého století

příroda a kostely. Nejraději měl knihy od Jirásků a kupodivu, i když byl katolík, byl vždy na straně Táboritů, Božích bojovníků.

V době svého tříletého učení se stavoval v rodině své matky. Při jedné návštěvě se setkal s kazatelem Chrustinem, který tam měl biblické hodiny. Jeho první dojmy byly různorodé, ale návštěvy večerních pobožností se stávaly pravidelné a začaly silně ovlivňovat jeho vkořeněný pohled na víru z dětských let. Měl velký zájem o Bibli. Bylo to právě v době, kdy si vydělal své první peníze. Byla to právě částka, kolik stála Bible, Zkušenosti a vidění od sestry White a břitva na holení....

V té době se při procházce Prahou setkal s protestantským kazatelem, který nepokrytě přiznával, že se křesťané uchýlili od Božího zákona. Mluvil i o adventistech, kteří se drží Boží pravdy a stojí na zásadách Písma. Jeho řeč na něj zapůsobila. Ukázal mu náboženství z jiné stránky, než jak na ně byl zvyklý od dětství. A tak začal jeho přednášky vyhledávat a později i shromáždění adventistů.

Když jeho strýc viděl, že si v učení dobře vede, zařídil ve Skutči dědečkovi cukrářskou filiálku s tím, že tam bude Toník pracovat v jeho prospěch. Z Prahy se tedy znovu vrátil, ale co vše se za ty tři roky změnilo! Časté návštěvy jeho matky u rodičů způsobily zvrát v náboženském cítění dědečka, ale babička nechtěla o bludařském učení ani slyšet. S velkými obavami oznámil, že od pátku večera do soboty večera bude obchod pravidelně zavřený. Nastalo rodinné pozdvižení. Sešli se strýcové i tety a po dobrém i po zlém se snažili mu to rozmluvit. Pátek, sobota a neděle byly při cukrářské řemeslo dny největšího obratu.

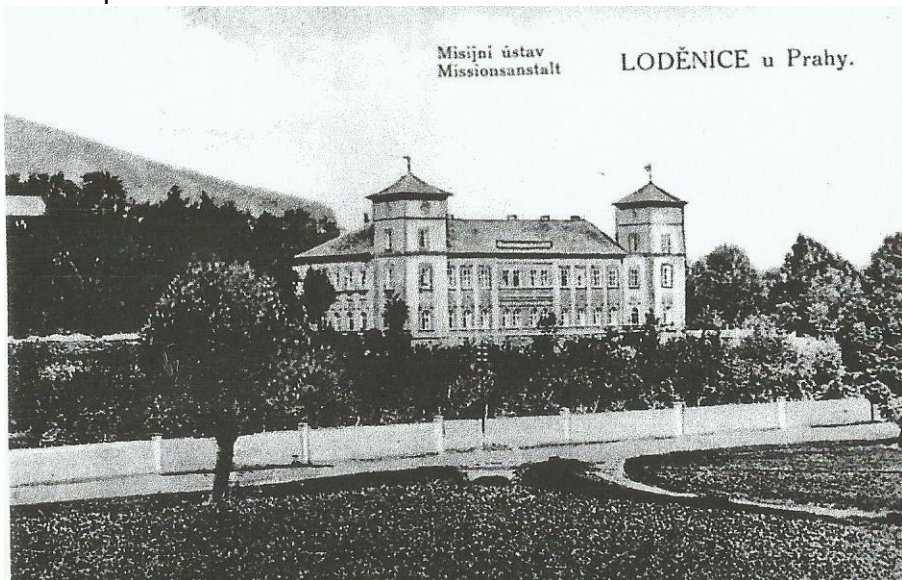
Ve sboru v Luži z Antonína u Božího slova spadly všechny trampoty a zapomněl, že je podnikatelem. Až večer šel do obchodu a prodal všechno zboží, které tam měl. Utržené peníze přesáhly všechny tržby za jeden den. Šel radostně domů a babičce odevzdal uzlík peněz se slovy: „Pán Bůh vám posílá daň víry!“

Jednu sobotu po kázání vyzval kazatel přátele, aby se odevzdali Pánu. Někteří začali vstávat, ale Toník Pražan seděl pevně na své židli. Jeho kamarád, Jindřich Mlejnek seděl vedle něj a pošilhával, co udělá. Neměl rád dlouhé váhání, najednou vstal. Všichni byli udiveni, proč bratr vstává a on jim vysvětlil, že si stoupl místo jeho přítele, který k tomu nenašel

odvahu. Antonín mu za to byl vděčný a pouto jejich přátelství tím bylo upevněno.

Po křtu dostal na starost děti, ty ho znali jako „sladkého strýčka“, protože jim nosil sladkosti ze svého obchodu. Ale také se věnoval kolportáži. I při prodávání v obchodě měl pod balicím papírem schované adventní časopisy a prodával je svým zákazníkům. To se neutajilo a celá rodina tím byla velice pobouřena. Bylo mu dáno ultimátum: Zřekneš se svého bláznovství, nebo si hledej nový domov! – Babička dala na práh domu, kde vyrůstal, posvátný kříž a řekla: „Bud' tady zůstaneš, nebo jak jej překročíš, tak se nevracej!“ Antonín zvedl kříž a vyšel z domu s malým kufříkem prádla.

V tu dobu se otevírala v Lodenicích misijní škola a bratr Šimon ho vyzval, aby přemýšlel o vstupu do ní. Ale hned ho upozornil, že to neznamená, že by ho církev musela v budoucnosti zaměstnat. Proto se plně věnoval kolportáži a při té práci se rozhodoval, co má dělat. Jednoho dne slyšel zřetelný hlas, jakoby mu někdo vedle něj říkal: „Neboj se, jsem s tebou, budu ti pomáhat!“

A tak se staly Lodenice nejen novým domovem, ale také školou našeho dědečka. Všichni tam byli žáky, ale také pracovníky. Jemu byla svěřena kuchyň a později byl vedoucím mládeže. A nejen to, také tam byla rodina

bratra Šaška. Přistěhovali se z Ruska a bratr byl správce školy. Jeho dcera Liduška a Antonín poznali, že Bůh jim dal do srdce lásku k Němu i k sobě navzájem.

Šaškovi, za tatínkem je Liduška provdaná Pražanová
za maminkou Jiřinka provdaná Krynská

Po dokončení semináře si vedoucí volali k pohovoru studenty, kteří byli vybráni pro službu kazatele. Ptali se každého, kde by chtěl pracovat. Tatínek znal jenom sbor v Luži a skupinu v Praze, tak řekl, že půjde tam, kam ho pošlou. A oni řekli, že když se jmenuje Pražan a v Praze se narodil, tak že půjde pracovat do sboru v Praze. Bylo to v r. 1929.

Tehdy už byl sbor v Londýnské ulici a měl pomáhat br. Poledníkovi, který tam byl kazatelem a předsedou církve. Pracovali ve městě i v širokém okolí a pomáhali jim i mladí lidé ze sboru. Hned od začátku Antonín zápasil ve skupinách spiritistů a díky Pánu jich ve jménu Ježíše Krista několik zlikvidoval a po velkých bojích víry byli i někteří z nich pokřtěni. Za rok a půl byl přeložen do Plzně. Tam byla práce úplně jiná, byla tam jen malá skupina věřících lidí. Tatínek si stýskal, že tam byl také jen rok a půl jako v Praze, ale pokřtěni byli „jen“ tři lidé. K nim jim Bůh přidal ještě prvního syna Daniele.

Dalším místem byly České Budějovice, kde byli čtyři roky a narodil se jim tam druhý syn, Benjamín. Scházeli se v pronajaté místnosti, ale po čase jim to už nevyhovovalo a s velkým nadšením vybudovali svou modlitebnu. Při tom pilně pracovali i misijně s pomocí kolportů, pořádaly se veřejné přednášky a řešilo se i mnoho vnitřních problémů. Ale Pán byl s nimi a cítili Jeho požehnání.

V roce 1936 přišlo další stěhování do Pelhřimova. Tam byla jen jedna sestra, ostatní do sboru dojížděli z Tábora, Hojovic, Rohovky a jiných obcí. Dopravním prostředkem lidí bylo tehdy hlavně kolo – ale někteří chodili i pěšky. Na své cesty si tatínek musel brát náhradní košili, protože při šlapání do kopců se pořádně zapotil.

Bylo mu líto, že to lidé mají do Pelhřimova moc daleko a tak se na vlastní náklady přestěhoval do Kamenice nad Lípou. Tam se narodil třetí syn Josef. A k usnadnění náročných cest si ušetřili na starou motorku, protože

přibyla ještě cesta do Ledče nad Sázavou, tu by už na kole nezvládnul. Tam a zpět to bylo 100 km.

Ani ne za dva roky je překvapila spěšná zpráva, že jejich síly jsou potřebné na Táborsku. Tam bylo přebírání práce jednoduché: byla tam jen jedna sestra. Do Tábora nemohl přijít nikdo jiný, Pražan a Tábor, to jsou dva neoddělitelné pojmy. K pomoci dostal dva kolportéry, kteří s nimi nejen pracovali, ale i bydleli. Byt sloužil současně i jako modlitebna a začal se plnit přáteli pravdy.

Přes krásný začátek ale nemohl v práci dál pokračovat, protože po pěti měsících dostal další příkaz ke stěhování. Příčinou bylo vážné onemocnění br. Poledníka. Odcházel smutně, připadal si jako sirotek Táboritů. Několik lidí bylo připraveno ke křtu, ale žádného odevzdat Pánu pro rychlé stěhování nemohl. Roku 1940 s rodinou odešel na Moravu.

Opustili husitské město Tábor, aby začali novou práci v městě Moravských bratří, Jana Amose Komenského a Jana Blahoslava v Přerově. Zvláštností ve sboru bylo to, že tam byl jen jeden bratr a pak samé sestry, takže si tatínek musel dávat velký pozor, aby neřekl „milí bratři a sestry“. Bylo tam tehdy 15 lidí, ale byli to lidé upřímně věřící a měli srdce na pravém místě. Pán jejich věrnost a lásku oplácel svým požehnáním a oni podporovali Boží dílo ze všech sil a sbor se rychle rozrůstal. Během sedmi let vzrostl počet členů na 100.

Skoro všichni byli zapojeni ve spolupráci v Tabitě, mnoho trpících rodin mohli potěšit dary, které sami udělali. V zimních večerech pořádali slavnostní pobožnosti, které byly hodně navštěvované. Jejich pěvecký sbor patřil k těm nejlepším v republice. V přerovském společenství každý cítil jednomyslnost, lásku a Boží bázeň.

Přímo v Přerově Pražanovi bydleli v nájmu asi jen rok, domácí nechtěl mít v domě děti a tři kluci byli často dost slyšet. Proto museli hledat jiné bydlení a našli ho ve Vinarech. Měli tedy do školy i do sboru několik kilometrů cesty pěšky. Ale i tam měl Pán Bůh lidi, kteří měli slyšet i přijmout Jeho poselství. Prožili tam mnoho zkušeností, některé z našeho hlediska dobré i špatné, bylo to v období II. světové války. To by bylo na dlouhé psaní. Ale Bůh byl s nimi a všichni věřící to prožívali společně. V té době jim do rodiny přibyl čtvrtý syn Jan a v kuchyni a jednom pokoji našli místo i dva lidé, kteří se tam schovali, aby nemuseli na nucené práce. Jedním z nich byl Vám známý br. Wagner.

Na konci války domek, kde bydleli, hostil nejprve německé vojáky a potom i ruské. Těm maminka uvařila ruský boršč a jednomu důstojníkovi musel tatínek vytrhnout zub..... Když se za nějaký čas loučili, tak chtěli vědět, čím se můžou odvděčit. Tatínek řekl, že „éto charašó“, ale oni věděli, že má starou motorku, tak mu dali benzin. Ten měl velkou hodnotu. Ale byl to letecký benzin a na ten nebyl „robotek“ zvyklý a když do tatínek nastartoval, tak pod ním ujel.

Po válce dostali Pražanovi zprávu, že v zajateckém transportu, stojícím u Prosenic je br. Strala, spolužák z Lodenic. Jako kazatel v českém pohraničí musel narukovat a vezli ho do Ruska. Přes velké obtíže mu mohli dát jídlo a pak se snažili ho dostat zpátky domů. S pomocí s. Krausové psali kvůli tomu dopis samotnému Stalinovi. Jestli ho dostal, nevíme, ale všichni byli rádi, když se dostal zpět a mohl znovu sloužit jako kazatel.

Dalším svěřeným sborem byl Olomouc. Byli tam bratři a sestry, se kterými se sžili tak, že bylo poznat, že patří do jedné velké nebeské rodiny. Tehdy to bylo město armády a nebylo roku, aby tam nenarukoval některý z našich bratří. To vedlo tatínka k tomu, aby jim pomáhal obhájit místo křesťana v armádě. I jeho zkušenosti přinesly pro církev svůj užitek.

V Přerově i Olomouci s Boží pomocí vybudovali sbory, ve kterých se rádi scházeli každou sobotu. V této oblasti měl tatínek na starost i sbor Prostějov. Sbor v Brně patřil tehdy k největším v republice. Velký počet členů přináší i velký počet problémů. Přesto všechno zde dal Pán Pražanovým možnost okusit důkazy Boží moci, lásky a spravedlnosti. Byla tam řada spolupracovníků, bez kterých by práce kazatele nebyla možná. Tady prožili i dobu zákazu církve, ale stále se starali o věřící také ve Znojmě, Břeclavi, Vyškově a Boskovicích. Ve sboru na Střední ulici měli svou základnu lidé z Červeného kříže a tatínek jim stále připomínal, aby se o budovu dobře starali, že je to církevní objekt. I v době zákazu se tam konaly křty. A jakmile byla církvi znovu povolena činnost, hned první sobotu byla modlitebna připravena ke konání pobožnosti.

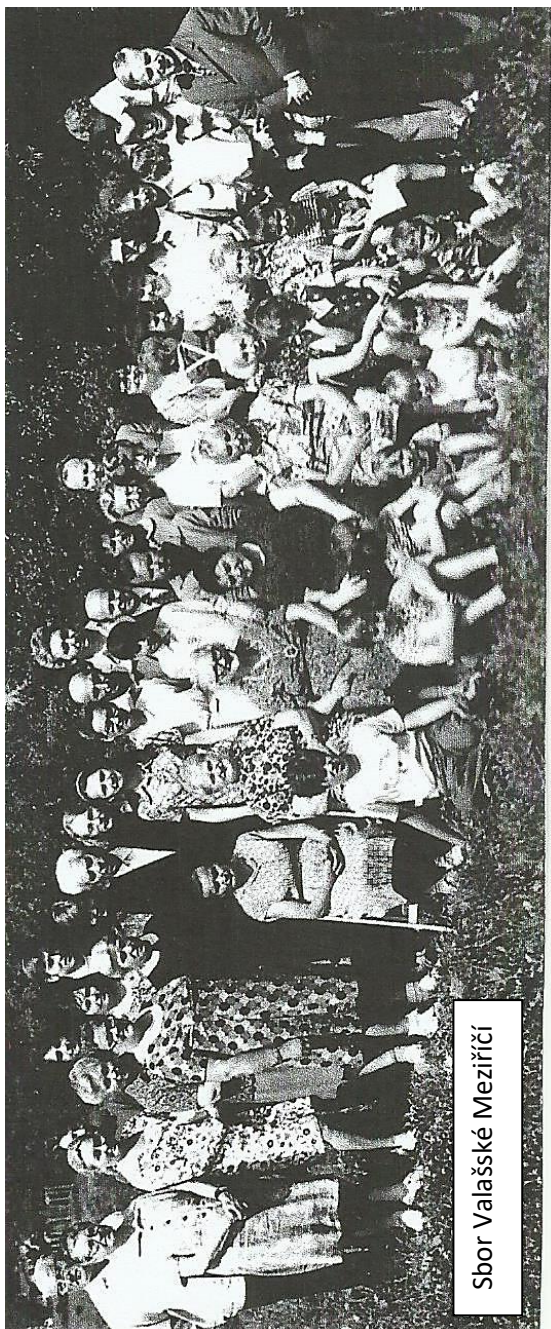
Potom přišla práce v Jihlavě, tam se ale rodina už nestěhovala. Tatínek tam dojížděl vlakem, spolupracoval s br. Klvánkem, Loderem a v Třebíči s br. Hlouchem. Byl tam jen krátkou dobu, protože dostal na starost práci v rozsáhlé Valašské oblasti.

Jarka Pražanová

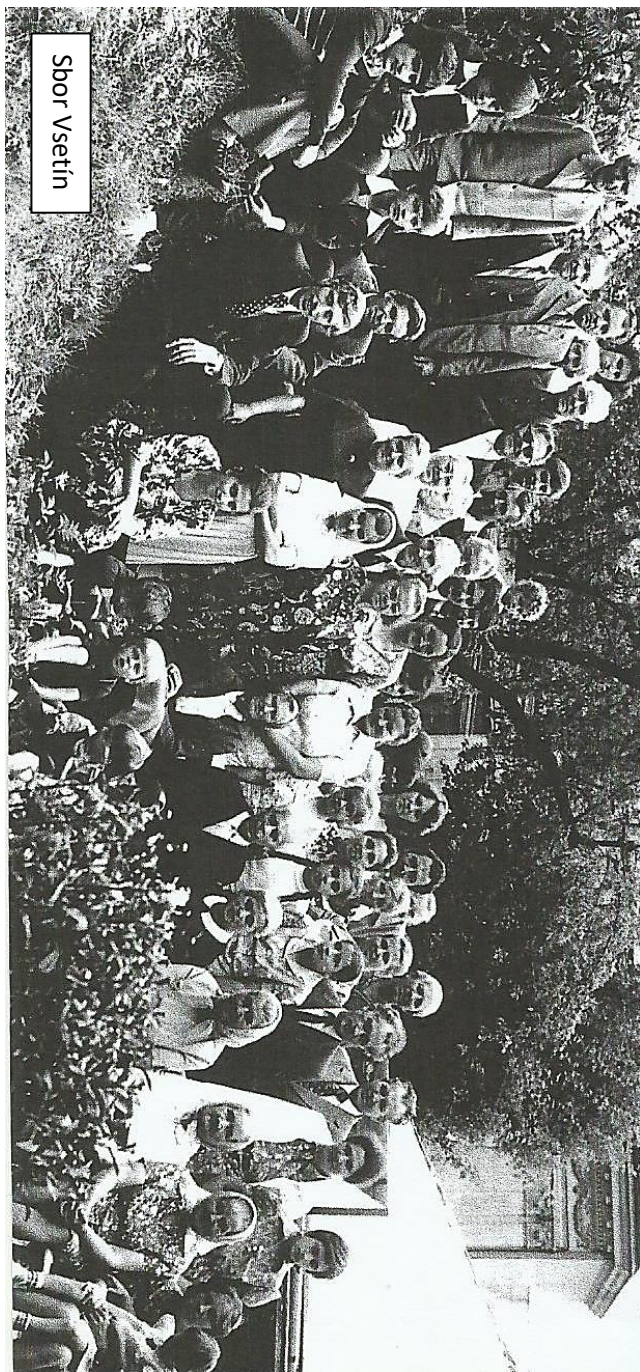
„Vsetín a okolní sbory, které mi byly svěřeny – Liptál, Kateřinice, Hošťálková, Valašské Meziříčí, Frenštát a mnozí osamocení – to byl v jistém smyslu můj druhý Přerov. Ve svém věku jsem se sice nemohl vyrovnat v pracovním úsilí a úspěchu Přerovsku, ale zato zde byli lidé

prodchnuti toutéž láskou, věrností a obětavostí. Někdy mi to připadalo, jako kdyby se předháněli v křesťanské horlivosti a dobrých skutcích.

V tomto kraji mi Pán obzvláště poželal. I přes krátkou dobu svého působení jsem mohl ve spolupráci s bratřími vybudovat tři důstojné stánky pro Boží lid. Jeden ve Valašském Meziříčí, druhý ve Vsetíně a třetí v Kateřinicích. Manželé Juřínkovi mi umožnili prožít v jejich domově zkušenost izraelského proroka: *„Připravme pokojík malý a postavme tam lože, stůl, stolicí a svícen, aby když by k nám přišel, obrátil se tam.“* Také i babičce, sestře Chalupové vděčíme za mnohou péči. A bratr Drobík z misijní školy byl pro mne pomocí v pravý čas a na pravém místě. Sbor ve Frenštátě je krajově sice výspou, ale zato svou duchovní kvalitou byl oázou v mé práci. Bratru Cvernovi

Sbor Valašské Meziříčí

vděčí frenštátští za jeho nevšední obětavost, on ve svém domě uvolnil prostor pro bohoslužby.

V Hošťálkově dominuje mezi věřícími rodina Wagnerova. Nemuseli jsme se vzájemně představovat. Vraceli jsme se ve vzpomínkách do doby našeho společného mládí na Přerovsku. Při každé návštěvě jsem se těšil z toho, že má stále stejnou věrnost k Pánu Ježíši, jakou míval dříve, a že se dokonce rozmnožila v jeho rodině.

Sestra Valová je pro věřící v Kateřiních „matkou pluku“ a bývala dlouhá léta starší sboru.

Liptál vděčí sestře Mařence Urbanové za to, že v jejím příbytku za života jejího otce našli

věřící svůj první útulek pro společné sejití se u stolu Božího. Nyní převzal bratr Mika tuto služebnost, když jeho dům může být naplněn každou sobotu Boží přítomností. Mnohdy vzpomínám na lásku rodiny Vaculíkových, kteří mohou být pro věřící příkladem v docházce do sboru. Na Valašsku je hodně takových rodin, kterým není zatěžko jít i několik kilometrů pěšky v každém počasí a včas přijít do sboru. Je v nich duch víry starých otců.

Své zvláštní místo při mé práci zaujímali bratři a sestry z Valašského Meziříčí. Tvář bratra Balcara mne vracela do vzpomínek mého mládí ve sboru v Luži. Jako malý chlapec mi sedával na klíně a prohledával kapsy, zdali by tam našel nějakou dobrotu z mého cukrářského obchodu. O to jsem však byl raději, že nám oběma tehdy zachutnala sladkost slova Božího a nyní jako bratři můžeme pracovat vedle sebe na jedné vinici. - Rád jsem uvítal mladou posilu v bratru Jindrovi Kimlerovi, který se na tomto novém místě vžil do své práce, takže si jej v krátké době sbor oblíbil. Naše spolupráce

byla vedena vzájemným porozuměním.

V Jablůnce jsem měl biblickou pastorační práci jako student misijní školy v Lodenicích. Mám radost z toho, že mládež, která tehdy docházela do Jablůnky, jsem nyní našel věrnou a radostnou v Boží pravdě a mnozí z nich nyní stojí v řadách sborových činovníků na jiných místech Valašska. Jaké bylo však mé překvapení, když jsem po létech z krásné skupinky našel jen tři sestry, které nyní dochází do sboru do Vsetína....

Valašská oblast se svými věřícími zůstává pro můj duchovní život hořícím plamenem svědků Boží pravdy. Svou vírou dovedli obohatit mou pastorační práci kazatele.“

Antonín Pražan

Při vzpomínání na Pražanovy nejde dost dobře zapomenout na zakladatele rodu, otce Antonína. Byl jednou z nejvýraznějších kazatelských osobností nešťastných padesátých let. Traduje se, že v údobí zákazu činnosti adventistické církve nezalezl do podzemí, ale ke všeobecnému překvapení organizoval nejrůznější mládežnické akce, především letní tábory. Strážce rudých pořádků obalamutil jednoduchou

fintou. Upsal se Červenému kříži, na stožár vyvěsil bíločervenou vlajku a v jejím stínu prý vzdělával, bavil a snad i křtil mladé následovníky nazaretského tesaře.

Na Valašsko už přišel v úctyhodném věku, někdy na rozhraní šedesátých a sedmdesátých roků. To znamená v době, kdy se naše rozevlátá mladá generace začala převtělovat v zodpovědné zakladatele nových rodin. Je to divné, ale jednoho krásného dne došlo i na mne a moji snoubenku, osmnáctiletou Dášu. Valašské Meziříčí už mělo vlastní modlitebnu, která se nacházela v prvním patře stávající budovy. Hned vedle ní se i se svou čtyřčlennou rodinou tísnil mladičký kazatel Jindřich Kimler. Ten ale ještě neměl oprávnění k uzavírání sňatků, takže jej musel zastoupit jeho tehdejší nadřízený, Antonín Pražan.

Koncem dubna roku 1972, tedy před rovnými padesáti lety, byla modlitebna nabitá k prasknutí. Boženka Kimlerová, těhotná Marta Válková a tehdy ještě svobodná Mirka Žídková přednášely básničky, vsetínští manželé Daňkovi a Ladřa Smílek s tetou Zdeničkou zpívali dueta, Bob hrál na své stradivárky, pěvecký sbor pěl tklivé písně, Bláza Balcar pořizoval fotodokumentaci a jeho žena Alenka všechno od klavíru citlivě režírovala. Ještě dříve, než jsme poklekli před oltářem, tedy před nedávno rozbitou dřevěnou kazatelnou, došlo na nezbytné svatební kázání. Strýček Pražan už měl kromě vysokého věku i občasné výpadky paměti, takže jeho milá a nenápadná manželka mu z první řady občas napovídala. Obsah úvahy se mi už dávno z hlavy vypařil, zato si dobře pamatuji na jednu podstatnou věc. Navzdory snaživé náповědě si zanícený kazatel neuvědomil, že součástí každé svatby je i kladení známých otázek. A tak se stalo, že jsme byli s Dášou oddáni, aniž bychom před svědky, svatebními hosty a koneckonců i Pánem Bohem řekli své obligátní ANO. Jestli to mělo vliv na můj pozdější úlet do Zlína, to se do dneška pořádně neví. Pokud ano, potom by spoluviníkem mého největšího životního průšvihů měl být i zmiňovaný oddávající :-). (To, samozřejmě, nemyslím vážně, protože, jak říkávají bratří katolíci, byla to výhradně má, má veliká vina. A proto mi titul publikána zcela právem náleží.)

Ať už vše bylo jakkoliv, konec svatebního obřadu měl nádech happy endu. Jindra Kimler nám veřejně předal pecen čerstvého chleba a

strýček Pražan zarámovaný obrázek s nápisem Bůh láska jest. Zatímco na místě, kde nám bylo požehnáno, dnes Ivanka umývá nádobí, kazatelna skončila u někoho v kamnech a z hospody na Jehličné, kde byla veselka, zbyly jen základy, nápis na obrázku zůstává beze změny. Protože, jak napsal kdysi Pavel do Korintu, láska, která vyvěrá u Boha všechno snáší, všemu věří, vždycky doufá, všechno vydrží. A také nepočítá křivdy a nikdy neskončí. Takovou lásku v praktickém životě dosvědčila moje tehdejší snoubenka a o takové lásce kázával i Antonín Pražan. Rádi a s úctou na něho vzpomínáme.

František publikán Tomanec
(a také moje manželka Dáša, která mě úplně ve všem převyšuje:-):-)

Když jsem s babičkou a Evou začala chodit v mých 10ti letech do sboru, tak to ještě nebyl sbor na Hřbitovní číslo 1, ale v evangelickém kostele, kde jsme měli pronajatou místnost. A tam byl tenkrát kazatelem bratr Pražan starší. Já jako holka jsem se ho bála. Nevím proč, působil na mně takovým přísným a ponurým dojmem, na rozdíl od mé mamky, která si

ho taky ještě pamatovala a ta ho zas měla ráda. (Nevím proč, důvod mi moc nikdy neříkala). Ale jezdíval s náma i na výlety.

Dana Klečková

Naši sousedi Klvánkovi

S Klvánkovými jsme se blíže seznámili už v r. 1970. Tehdy jsme se přestěhovali do sboru v Třebíči a byli jsme tedy „sousedí“, protože oni bydleli v Jihlavě. Za několik let se ale přemístili do Hranic na Moravě. Tam jsme je navštívili při cestování na Ježonky. (Náš obstarožní „mikrobus“ si musel na tak dlouhé cestě odpočinout.. 😊) – Bylo nám s nimi vždycky fajn.

Když jsme se na několik let ocitli „na Vsetíně“, hádejte, koho jsme měli v sousedním sboru ve Valašském Meziříčí? – No koho jiného, než

Klvánkovy! Tehdy jsme se vídali při našich sobotních návštěvách tohoto sboru, ale ty nebyly časté. Zjistili jsme při nich, jak nám děti rostou a některé nám už „vyletěly z hnízda“. A tehdy jsem byla překvapená, jak výborně může chutnat špenátová polívka, kterou uvaří tetička Klvánková. Manželovi jsem vysvětlila, že to je dané tím, že teta má určité schované nějaké recepty z Francie.

V našem dalším místě bydliště v Boskovicích jsme už nebyli sousedi. Jenom já jsem se setkala s jejich dcerou Líbou. Dělala si kurs ve škole, kde jsem tehdy pracovala jako

účetní. Nemohla jsem jí ho naučtovat levněji, ale to stejně platil zaměstnavatel, tak to snad ani nevadilo...

Čas běžel, přišla revoluce a po ní zase naše další stěhování, tentokrát do Valašského Meziříčí. A našimi sousedy byli zase Klvánkovi! Tentokrát jsme si ale byli blíží, dělilo nás jen schodiště. Ale byla u nás obou jedna velká změna: oni i my jsme byli jen dva, naše děti už nás opustily a byly v různých místech se svými rodinami. A my jsme byli dědové a babičky. Na svoje děti i vnoučata jsme se společně těšili a po jejich odjezdu si o nich alespoň povídali. Strýc vždycky říkal: „My se na ně tak těšíme a jsme rádi, že přijedou! – Ale když odjedou – jej to je prima!“ Ale já a Helenka jsme s tím moc nesouhlasily. My dvě jsme taky spolu vymýšlely, co pěkného zasadit na zahradě. Když jsme tam dávaly nějakou novou kytku nebo keřík, tak nás (jak teta říkala) Jarek pozoroval a pak se ptal: „Budou

se k tomu jíst brambory, nebo rýže?“ - Nejlepší chvíle byly na zahradě ne při práci, ale na lavičce, kde jsme si povídali o všem možném. Hlavně jsme vzpomínali na minulost. Ale samozřejmě to, co se dělo v přítomnosti jsme taky patřičně komentovali, a jako správní křesťané jsme se spolu těšili i na budoucnost.

Když nám Helenka řekla, že půjde na operaci, tak jsme se těšili, že se jí pak bude dobře dýchat a nebude ji trápit kašel. Žel, že se ta naděje nesplnila. Pak jsme s jejich dětmi a vnoučaty jen vzpomínali na hodnou maminku, babičku a tetičku, která všechno uměla dělat s velkou láskou.

Bratr Klvánek pak statečně bojoval se svou domácností, rád přijímal jakoukoli pomoc. Už neměl moc síly ani chuti pracovat na zahradě a říkal, že mu voním zeleninou, kterou jsem mu dávala. Naposledy jsem ho viděla v nemocnici, když jsem se s ním loučila před mojí cestou do Afriky. Když jsem se vrátila, byl už byt dole prázdný....

Jarka Pražanová

Alianční shromáždění 2022

Leden je měsíc, kdy se křesťané z různých církevních ohrádek scházejí k Týdnu modliteb. Naše město je v tomto trochu specifické. Již několik let se konají tzv. **alianční večery**, kdy se všichni věřící postupně setkávají v evangelickém kostele, katolickém kostele, v modlitebně CASD a AC, a společně se modlíme a prosíme za viditelnou jednotu Kristovy církve. Pro Valašsko, které je známé dlouhé roky trvajícími konflikty mezi katolíky a protestanty, a to od doby Bílé hory až po vydání protestantského patentu v roce 1861, a následně jistou odměřeností mezi nimi, je to nádherná akce. A nutno podotknout, že jsme v této společné aktivitě a především v navázaných upřímných přátelstvích mezi námi bez rozdílu vyznání, předčili řadu jiných, větších a „osvícenějších“ měst.

Společným tématem letošních aliančních shromáždění je „**Světlo**“ a biblický text **Mat 2, 1.-12**. Dovolte mi citovat pár myšlenek z materiálu k Týdnu modliteb:

„Ježíš je světlo, které sestoupilo do naší temnoty, když se skrze Ducha Svatého vtělil z Panny Marie a stal se člověkem. Ježíš je světlo, které se vydalo ještě dál do temnoty světa, když kvůli nám a pro naši spásu sám sebe zmařil a v poslušnosti podstoupil i smrt. Učinil to, aby nám ozářil cestu k Otci, a my tak poznali Otce i lásku, kterou k nám chová, když za nás dal svého jediného Syna, a my abychom v něj mohli uvěřit a nezahynuli, ale měli život věčný....

*Mudrci nám
zjevují
jednotu
všech
národů, jak si
ji přeje Bůh.
Cestují z
dalekých
zemí
a zastupují
různé
kultury,
přesto je*

vede táž touha spatřit a poznat novorozeného krále, a proto se sejdou u chýše v Betlémě při prostém aktu: klanění a obdarování. Křesťané jsou povoláni být pro svět znamením, že Bůh tuto jednotu, po které touží, také uskutečňuje. Křesťany pocházející z různých kultur, ras a jazyků spojuje totéž hledání Krista a společná touha se mu klanět. Posláním křesťanského lidu je tedy být jako tato hvězda znamením, vést lidstvo v jeho touze po Bohu a všechny ke Kristu a také být prostředkem, kterým Bůh uskutečňuje jednotu všech národů...

Betlémská hvězda je znamením, že Bůh kráčí se svým lidem, cítí jeho bolest, slyší jeho nářek a projevuje mu soucit. Ujišťuje nás, že i když se okolnosti mění a mohou nastat strašlivé katastrofy, Boží věrnost je

neochvějná. Pán nedříme ani nespí. Kráčí vedle svého lidu a přivádí ho nazpět, když on se ztratí nebo ocitne v nebezpečí....

Křesťané jsou povoláni slovem i skutkem osvětlovat cestu, aby se Kristus znovu zjevil národům. Rozdělení mezi námi ale světlo křesťanského svědectví zatemňují, a tak ostatním brání najít cestu ke Kristu. A naopak: když se křesťané sjednotí v klanění se Kristu a při sdílení darů otevrou své pokladnice, stávají se znamením jednoty, kterou si Bůh přeje pro celé své stvoření...

Doba šířící se pandemie covid-19 zahalila celý náš svět temnotou. Možná právě

*uprostřed
této tmy a
mnohých
bolestí
toužíme
víc než kdy
jindy po
Světle,
které dává
naději.*

Nechodíme za hvězdami, které vyjdou a zhasnou. Ty jsou často jen bludičkami. Pojdme podobně jako mudrci z Východu a pokloňme se před Králem králů.

Pojdme společně za Světlem a pak s tímto Světlem do svého okolí, které mnohdy tápe, bloudí a nevidí toto životodárné Světlo. A přece to Světlo svítí! Vydává o něm svědectví také Janovo evangelium 1,5: „To světlo ve tmě svítí a tma ho nepohltila.“ Kéž toto Světlo Ježíš osvěcuje i naše putování tímto světem. „

Iva Chárová

Nový rok s chuligány

Letošní start do nového roku je pro mne poněkud neobvyklý. Začíná skvělým sobotním kázáním Hynka Dony, v němž se převážně ozývá autentické Boží slovo, mířící dost úderně do praktického života, pokračuje setkáním třinácti členů nejbližší rodiny u prostřeného stolu s upečenou kačenou a pokračuje nedělním rozdáváním dárků meziříčským bezdomovcům. Tady jsem ovšem poněkud nevinně. Když

pomineme Pána Boha, který má v této aktivitě evidentně největší slovo, pak za všechno mohou především tři osobnosti. Meziříčská Iva Chárová, liptálská Lidka Obadalová a hlavně Marek Húšť, který sídlí až ve čtyřicet kilometrů vzdáleném Bratřejově. Marek všechno vymyslel, Lidka dala ve známost a Iva za asistence své poslušné dcery Adélky proměnila nasbírané penízky od členů našeho společenství v úhledné dárečky. Bylo jich celkem 29 a obsahovaly teplé oblečení pro muže i ženy, hygienické potřeby, Nový zákon, vše doplněno osobním dopisem pro každého obdarovaného. K tomu je třeba připočíst jednu plnou tašku od Květy

Tyšerové a další 6 od Jendy Petroviče. Pozadu nezůstal ani už jmenovaný Hynek Dona. Masové konzervy a paštiky, které získal od vsetínských evangelíků, udou pro lidi bez domova určitě jednou z nejcennějších komodit. Aby to bylo ještě pestřejší, součástí vánoční nadílky jsou také dary od sourozenců ze vsetínské Apoštolské církve.

Druhý den prvního měsíce nového roku se spolu s Markem scházíme u naší meziříčské modlitebny. Shromážděné věci naplní celý zavazadlový prostor jeho bílého kombíku. Nejdříve zaparkujeme naproti parku Abácie, kde by se měli milovníci čerstvého vzduchu nacházet. Není tam nikdo. Nevadí, popojedeme ke Kauflandu. V zadní část parkoviště narazíme na prvního týpka. Klasického bezdomovce nepřipomíná ani náhodou. Má čisté oblečení i vystupování. Podle všeho je už na dobré cestě. Sotva se s ním rozloučíme několika balíčky a krátkou Markovou modlitbou, přichází k autu pouliční klasika. Kulhajícího postaršího muže podepírá jeho o něco mladší kamarád. Nevtíravá sympatická dvojice, kterou Marek vítá vřelým stiskem ruky a vžitými přezdívkami, je samozřejmě také obdarována nejen užitečnými věcmi, ale i teplými slovy a upřímnou přímlovou u Nejvyššího.

Netrvá dlouho a zmíněnou dvojku vystřídá smíšená sestava. Slávce i jejímu kamarádovi se při pohledu na plný kufr rozzáří oči. „Už si ani nepamatuji, kdy jsem dostala poslední dárek“, odpoví mladá žena s neskrývaným úsměvem. Dostává šálek kávy a poté už v náručí svírá balíčky s potravinami, ošacením i hygienickými potřebami. Podobně je na tom její přítel, stejně jako další borec, který se k autu přičítí na poslední chvíli. Kolem projíždí auto Městské policie a bdělá osádka si nás velice pozorně prohlíží. Je to málo pochopitelné, ale tyto Markovy aktivity nejsou jistými meziříčskými kruhy vůbec vítané. „Nebudeme provokovat“, říká ve chvatu, „rychle se pomodlíme a mizíme pryč!“ Připadám si jako za komunistů a tento druh záškodnictví mě začíná evidentně bavit.

Největší skupinu chuligánů, jak je Marek dobrosrdečně nazývá, zastihujeme na autobusovém nádraží. V těsném sousedství marketu Penny se poté odehrává zajímavé představení s ještě zajímavějšími postavami. Nemluvný muž s ledabyle ovázanou hnisající ranou na krku, pankáč s několika modrofialovými monokly, postarší borec s brýlemi a

utajenou inteligencí, bývalý, nedávno propuštěný kriminálník a mladá, velice upřímná dívka se svým o hlavu vyšším přítelem, který se už pár měsíců snaží abstinovat. Pestrou směsí nakonec doplní mládenec, kterého by na bezdomovce určitě nikdo netipoval. „Máro sem, Máro tam“, ozývá se kolem a samozvaný kazatel najednou neví, kam skočit dřív. Poté, co všechny kolem sebe obdaruje vším, co auto ještě skrývá, vytáhne mírně ojetou „jednadvacítku“ a na parkovišti hlasitě cituje posvátné texty. Jenom co dokončí poslední řádky, vrazí Bibli do ruky jednomu z největších exotů s výslovným přáním, aby si v ní co nejdříve začal pravidelně číst. Spontánní shromáždění končí, jak jinak, než velice cílenou modlitbou. Obligátní „amen“, na které většina přítomných tak či

onak zareaguje, zní úplně jinak než v běžných kostelích a vysvěcených modlitebnách.

S bezdřáky poté prohodím pár slov a podávám ruku na rozloučenou. Jdu se projít podél Bečvy. Rozdýchávám právě prožité okamžiky a uvědomuji si, že mi mezi touto krevní skupinou bylo až překvapivě dobře. Možná začínám trochu víc chápat, proč se jistý potulný rabbi, vyrůstající v nazaretské tesařské dílně, raději držel pouliční lůzy než tehdejších „kostelových kravatáků“. Najednou před sebou uvidím povědomou tvář. Marek Irgl se svou dcerou Markétou. Před pěti minutami jsem svíral ruce odmítaných bezdomovců a teď tisknu pravici nenápadné mamince, které při předávání Oscara tleskal v Los Angeles celý svět. Napadá mě přitom jedna věc. Že teplo lásky, která pramení z nadpozemské studny agapé, potřebuje úplně každý lidský tvor. Hvězdou první velikosti počínaje a posledním meziříčským chuligánem konče...

FpT

Milí přátelé, dárci vánočních dárků,

letos už po čtvrté jsme v rámci Hooligans Church mohli společně obdarovat lidi z ulice. Lidi, kteří vlivem různých okolností přišli v životě o spoustu cenných, důležitých, hodnotných věcí a

zažili spoustu životních proher. Ne každý, koho jsme i letos mohli společně obdarovat, se stal člověkem bez domova díky své závislosti nebo nezodpovědnosti k životu. Mezi těmito lidmi je spousta skvělých, chytrých, milých a pracovitých lidí, kteří se dostali v životě vlivem špatných rozhodnutí za hranici, do místa, ze kterého se jim jen velmi těžce samotným dostává.

Tento rok jsme díky vám mohli obdarovat ještě více našich přátel z ulice. Místa, kde jsme rozdávali, byla Denní centrum a Azylový dům Elim ve Vsetíně. Ve Valašském Meziříčí jsme rozdávali asi na 5 místech přímo na ulici. Rozdávali jsme na ubytovně v Jasenicích a na noclehárně v Rožnově pod Radhoštěm.

Každé toto rozdávání bylo spojeno s krátkým zamyšlením nad Biblickým Božím slovem a společnou modlitbou. Na některých místech jsme rozdávali teplé jídlo, kuřecí řízky a bramborovou kaši. Někde jsme měli od vás i cukroví. Všude jsme se setkávali s velkou vděčností obdarovaných. Měli jsme možnost se potkat i s úplně novými lidmi, které jsme taky obdarovali. Někteří z obdarovaných byli dojatí a

z ulice.

překvapení z toho, že si na ně někdo takto vzpomněl. Že na ně na Vánoce myslel.

Tento rok jsme díky Vám rozdali přes 100 dárků, krabic, tašek s potřebnými a užitečnými věcmi pro naše přátele

Rád bych vám tímto všem moc za nás a za všechny obdarované poděkoval. Děkuji za vaši štědrost, obětavost, ochotu dát svůj čas, energii, nápaditost a vaše peníze proměnit jako dar pro naše potřebné „maličké“. V Bibli máme krásné zaslíbení, že to co jste udělali, udělali jste pro Ježíše a pevně věřím tomu, že právě On vám tuto službu velmi rád vrátí, věřím tomu, že už vrátil a jednou až se s ním potkáme osobně, tak vám ji osobně ocení.

Přátele, ještě jednou vám velice děkuji a budu se těšit na další spolupráci. Pokud byste chtěli vědět o celé službě Hooligans Church víc, sledujte nás na www.hooliganschurch.cz nebo mě osobně můžete kontaktovat na mefo@seznam.cz.

S pozdravem

Marek Mefo Húšť,
koordinátor a pastor
Hooligans Church

Novoroční besídka

Ráda беру do ruky starou červenou, ručně psanou kroniku Jany Jančové a pročítám staré zápisy svědčící o životě našeho sborečku v letech už mnohdy hodně vzdálených. Je mi povzbuzením a inspirací to nadšení a aktivity dřívějších členů, jejich ochota věnovat svůj čas pro ostatní, pro dílo Pánu milé.

Pročítala jsem zápis o jedné novoroční besídce a zaujala mně věta: „Do programu se zapojily všechny rodiny ze sboru.“ Tehdy bylo u nás dětí jako smetí, a je jasné, že „zapojení“ se týkalo především jich. Ale proč to nezkusit i dnes? Každý má nějaký dar, kterým může udělat radost druhým. A nezáleží na tom, že už nejsme děti. Tak jsem tento nápad přednesla při oznámení termínu besídky – zúčastní se i dospělí. Každý tím, co je mu milé, co jeho samotného oslovilo.

Přípravy na novoroční vystoupení byly řádně komplikované. Kovid, střídající se nemoci, či odjezdy účastníků na víkend způsobily nemožnost

program řádně nacvičit. Nakonec nezbylo, než svěřit vše do rukou toho nejlepšího Dirigenta a modlit se za zdar akce. A On opět neklamal.

Po dopolední bohoslužbě 18.ledna jsme si zahájili odpolední program modlitbou a společnou písní. Úvod besídky měl v rukou a svých smyčcích půvabný dívčí kvartet. Protipólem byl mladý muž Ondra, který doplnil skladbu krásnou četbou. Prvním „dospělákem“ programu byla Květa se

svým příběhem z pera známé křesťanské spisovatelky Hany Pinknerové. Vyslechli jsme si Serenádu v podání Jindřišky a jejího doprovodu, příběh Petra K., svou skladbou připravenou na přijímací zkoušky na konzervatoř nás potěšila Bohdanka. Pozadu nezůstal ani písničkář, dobrodruh a poeta Franta se svou vlastní písní, který následně doprovodil zpěv našich mládežnic hrou na kytaru. Krátkou promluvou nám posloužil také kazatel

Hynek Dona. To vše bylo doprovázeno současnou kresbou skvělého výtvarníka Jindry, který během programu vytvářel skicu obrazu. Besídka byla ukončena rozdáváním novoročních veršů a poté skvělým agapé připraveným našimi sestrami. Kdo uspokojil své chuťové buňky a kručící žaludek, mohl se potěšit pohledem na panely s fotografiemi většinou značně pokročilého data vzniku. Záměrem bylo, aby se zde každý z přítomných našel. Vtipné glosy na fotkách nenechaly žádnou přítomnou bránci v klidu.

Prožili jsme opět báječnou sobotu. Děkujeme Pánu, že i v této podivné době plné zákazů, příkazů, nedůvěry a strachu se můžeme na Něho spolehnout, a společně trávit a užívat si požehnané chvíle.

Iva Chárová

Písničky s příběhem

Monolog adventního televizoru

Vznik výše zmíněného songu nemá na svědomí žádný zapálený křesťanský kazatel, ale obyčejný světák. Konkrétně jeden z redaktorů populárního časopisu Mladý svět, který zde v sedmdesátých letech minulého století uveřejnil článek s názvem Závislost. V daném případě nešlo o závislost na alkoholu, nikotinu či začínajících drogách, ale na televizní obrazovce. Později narozeným se sluší připomenout, že se nacházíme v době, kdy si televizní přístroj úspěšně prorazil cestu i k zatím opatrným adventistům, kde byl ještě před nedávnem označován za velice účinný nástroj Lucifera.

Teď už je běžně vnímám jako neodmyslitelná součást interiéru, jíž je vyhrazeno čestné místo na speciálním televizním stolku, který se zpravidla nachází v dobře viditelném rohu hned naproti rozkošné sedací soupravě. O nějakém dálkovém ovládní, natož o škále pestrých barev nemůže být v oné době ještě zdaleka ani řeč. Zapnutý přijímač, tvořený těžkou, elektronkami nabitou bednou, se zvenku pozná podle namodralé svatozáře, jíž černobílá obrazovka vysílá do potměšlého interiéru.

Ale zpátky ke světskému článku. Mladé světáky důrazně varuje, ať si na zmíněný výtvarný výdobytek moderní doby dají pořádného majzla. Zatímco jim alkohol odrovná ledviny a nikotin plíce, televize je mazaně okrade o čas, který by mohli věnovat tvůrčím aktivitám. A pokud jsou pohodlní či přímo líní, mají zdárně našlápnuto k tomu, aby se z nich stali neteční konzumenti, dokonale závislí na blikající obrazovce.

Srovnávám si uvedené informace v hlavě a nenapadne mě nic chytřejšího než se vžít do role takového televizoru, sídlícího v čelném místě adventistického obyvku. Co ho asi tak napadá, když si srovnává obecně známé bohoslužebné fráze s autentickým životem rodiny? A

hlavně jejím vztahem k němu, velice štědrému kanálu, jimž proudí do domu pouze stranou a vládou schválené informace? (Něco jako TV Hope či Noe jsou teprve hudbou velice vzdálené budoucnosti) A tak vzniká jednoduchá písnička na tři akordy, která však hned napoprvé zaujme nejen adventistické davy. Na soutěžní přehlídce původní křesťanské tvorby, tzv. SATI v Novém Jičíně, dokonce v roce 1978 dostane úplně nejvíc hlasů.

Doba se hnula, v mediálním světě přibýlo barev, programů i nejrůznějších obrazovek. Prastarý protestsong o předpotopní televizi měl dávno upadnout v zapomenutí. Je však nemálo překvapivé, že si na něj tu a tam někdo vzpomene. S připomínkou, že i dneska má sem tam někomu co říct. Tak, nevím. Raději posuďte sami... Franta Tomanec

MONOLOG ADVENTNÍHO TELEVIZORU

*Já jsem ten přítel hranatý, co stojí obvykle v rohu
Oblíbený i proklatý, jenže, copak já za to mohu?
Že, večer, když soumrak zapálí plamen v mé prosklené tváři
Adventní rodinka odpočívá v mé modravé, hmm, svatozáři?*

*Bývaly doby bývaly, to jsem byl dost osamělý
Před návštěvou mě skrývali, hlavně před kazateli
Vývoj šel dál, a jak to má být, je nás už poměrně dosti
Když po těch bohatších chtěl nás mít i adventní člen prostý
To, večer, když soumrak zapálí plamen v mé prosklené tváři
Adventní rodinka odpočívá v mé modravé, hmm, svatozáři*

*Jen pátek večer, ten nemám rád, to sobota nám začíná
Každý tvář protáhlou nasadí a mne si nikdo nevšímá
Ale hned, jak skončí ten svatý den, lampy se zas rozžhaví
Snad stravu duchovní přesycen adventní lid se baví
To, večer, když soumrak zapálí plamen v mé prosklené tváři
Adventní rodinka odpočívá v mé modravé, hmm, svatozáři*

Bývalo kdysi, jó, bývávalo, dneska to v módě už není

*Z rodinné Bible se čítávalo, co měla hřbet odřený
 Dneska ten obvyklý svatební dar je pečlivěj' udržovaný
 Zato můj knoflík spouštěcí, jó, ten je ošoupaný!
 To, večer, když soumrak zapálí plamen v mé prosklené tváři
 Adventní rodinka odpočívá v mé modravé, hmm, svatozáři*

*Tak, já jsem ten přítel hranatý, co krade pěkně z rohu
 Čas, který, jak sami říkají, který prý patří Bohu
 To, večer, když soumrak zapálí plamen v mé prosklené tváři
 Adventní rodinka odpočívá v mé modravé, hmm, svatozáři*

CODA (recitativ)

**A TO JSEM VŽDYCKY STRAŠNĚ RÁD, JAK SE MI DÍLO DAŘÍ
 VŽDYŤ ADVENTNÍ RODINKA USNULA V MÉ MODRAVÉ, HMM, SVATOZÁŘI...**

MONOLOG ADVENTNÍHO TELEVIZORU

① JÁ JSEM TEN PŘÍTEL HRANATÝ, CO STOJÍ OBVYKLE V ROHU, OBLIBENÝ
 ② BÝVALÝ DOBY BÝVALÝ TO JSEM BYL DOŠT OSA HLEBY PŘEDAVATELOV ME

① PROKLATÝ (JESŮ) COPAK JÁ ZATO MOHU? ŽE VEČER, KDYŽ SOUMRAK ZAPÁLÍ
 ② SERVOVALI HLAVNĚ PŘED KAZA TELI TO VÍKOV ŠEL DÁL A JAK TO MÁ BÝT, VEČER, KDYŽ SOUMRAK ZAPÁLÍ

① PLAMEN V MÉ PROSKLENÉ TVÁŘI, ADVENTNÍ RODINKA ODPOČÍVÁ V MÉ MODRAVÉ, HMM, SVATOZÁŘI.
 ② JE ČAS UŽ POMĚRNĚ NOSTI, KŮŽE PO TECH BOHATŠÍCH ČITELŠKOSTI, I ADVENTNÍ ČLEN PROSTÝ PLAMEN V MÉ PROSKLENÉ TVÁŘI, ADVENTNÍ RODINKA ODPOČÍVÁ V MÉ MODRAVÉ, HMM, SVATOZÁŘI.

SBOROVÁ MÍSTNOST a její proměny

V prvních letech po zakoupení budovy čp 1 na Hřbitovní ulici sborová místnost žádnou sborovou místností nebyla. Tento prostor, sestávající ze dvou místností, obývali přímí příbuzní původních majitelů, manželé Šišákovi. Při pozdější rekonstrukci spojené s přístavbou nové modlitebny se v jedné vybudoval křtící bazén a sborovou místností jako takovou, byla jen jedna z nich. Mělo to jistou výhodu. Při umývání nohou mohla být nejednou v akci obě pohlaví. Sestry vstupovaly dovnitř současným vchodem, bratři se museli do temné místnosti nad bazénem dobývat skládacími dveřmi za kazatelnu. Neobešlo se to bez značného násilí doprovázeného vrzáním a hlasitým boucháním.

O propojení obou místností se uvažovalo dlouho předlouho. Problémem byla dělicí zeď, jež byla zároveň zdí nosnou. Vrtat se v ní nikomu nechtělo, mimo jiné proto, že by přitom mohla polovina budovy někomu spadnout na hlavu. Po rovných sedmnácti letech nejistého přešlapování se Ladě Smílek rozhorlil, svolal partu tehdy ještě schopných chlapů a s

těžkým kladivem v ruce zavelel k velké rekonstrukci. Do stávající zdi se zabudovaly masivní traverzy a pak už se celý prostor pod nimi postupně poroučel k zemi. Po bouracích manévrech přišly na řadu práce zednické, při kterých byly zdi i stropy jedné velké místnosti opatřeny novou omítkou.

Málokdo asi tuší, že brzy nato vystoupil na scénu současný kazatel Hynek Dona. V onu dobu totiž ještě nebyl kazatelem, ale majitelem firmy nabízející stolařské a čalounické práce. Shodou okolností či spíše zásahem velkého Režiséra byla chvíli předtím tehdejší starostou Bohdanem Mikuškem nabídnuta místní skupině Adry docela slušná částka na zajištění bohulibé činnosti. Když jsme tápali, co si s ní počneme, první muž města pohotově odpověděl: „Tak si třeba

zařídíte kancelář a vybavíte klubovnu.“ Hynek Dona si vzal míry a od té doby je v adrácím kamrlíku stůl s policemi a v současné sborové místnosti, jíž by se vlastně mělo říkat klubovna, zabudovaná stěna s kuchyňskou linkou, skříňkami a zasouvacími šuplíky. Stalo se tak Léta Páně 2001, tedy před rovnými jednadvaceti lety.

pamětníci

Křesťanský vtip – Ameňák

